

Дѣдо Димитъръ. — Трѣбваше да ги претрепимъ. А сега, кой знае...

Чавдаръ. — Нека разбере, кучето, че за кръвь не сме жадни. Но ако стане нужда!...

(Мълчание).

Чавдаръ. — Братя, ножътъ е стигналъ до кокалъ! Гаврятъ се честъта ни! Заплашватъ живота ни! Посѣгатъ на имота ни! Бива ли повече да търпимъ! Въ недѣля, повсемѣстно ще пламне възстанието. Отъ всѣкжде нашитѣ братя ще излѣзатъ съ мечъ и пушка. Тѣй е решено! Това ми каза този човѣкъ, когото изпратихъ преди малко. Не бойте се. Ние само ще разбъркаме работата. А Дѣдо Иванъ ще дойде да ни помогне. Хиляди наши братя — руси ще прелетятъ отъ тамъ (сочи на северъ). И веригитѣ на робията ще паднатъ! Куражъ, братя — Богъ е съ насъ!

Отецъ Стефанъ. — Многострадални християни! Чухте нашия младъ войвода. Чрезъ него говори нашия Ангелъ-хранителъ. Нека се помолимъ Господу Богу, да чуе топлитѣ ни молитви. Като свършваме нашия оброкъ — нека колѣничимъ за успокоение душитѣ на умрѣлитѣ.

(Всички колѣничатъ).

(Мълчание).

(Всички ставатъ).

Отецъ Стефанъ. — Богъ да прости умрѣлитѣ!

Всички. Богъ да ги прости!

Отецъ Стефанъ (продължава). — А на живитѣ — здравие и бодростъ! Когато удари часътъ — нека всички бждемъ едно! Сега да си ходимъ. И нека всѣки знай, и нека всѣки чака, когато ще удари последния часъ на черната робия!

(Всички превели глави слушатъ съ дълбоко внимание и единодушно прошепватъ: — Нека тѣй да бжде!